

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ที่นี้ไม่ยุ่ง ที่นี้ไม่วุ่นวาย

ผู้กำกับ ปัญหาธรรมะจากเว็บไซต์หลวงตา คนที่ ๑

ลูกตั้งสัจจะภาวนาให้เต็มที่ในช่วงเช้าพรรษา ตอนนี้นั่งได้ ๗ ชั่วโมง เมื่อไม่กี่วันนี้เดินจงกรมได้ ๑๑ ชั่วโมง แต่เพียงแค่วันละที่เดินได้นาน ๑๐-๑๑ ชั่วโมง ลูกพิจารณาตามคำสอนของหลวงตาให้สร้างกำลังใจให้ตัวเอง คือตั้งจิตแน่วแน่ในการปฏิบัติมันก็เลยเดินได้นานขึ้นค่ะ จิตขณะนั้นที่ผ่านการนั่งหรือเดินได้นานขึ้น มันรู้สึกดิ่ง ลึก เยียบ เย็น เวทนาไม่มี มันรวมเป็นจุดเล็กๆอยู่ที่จิตกลางอกค่ะ ลูกรู้สึกผ่านเวทนาได้เร็ว แต่พิจารณาตามันตลอด ยังไม่ผ่อนคลายค่ะ และทุกวันนี้ลูกคิดเสมอว่าไม่เอาเวลามายุ่งเกี่ยว และหลงไปกับเวลาที่ลูกนั่งหรือเดินได้นาน แต่ลูกยึดเอาที่จิตที่มันแยกจากกาย ไม่ปรากฏเวทนาในจิตลูกค่ะตอนนี้ เวลาออกจากทางจงกรมหรือเลิกนั่งภาวนา จิตก็ยังดิ่งเยียบอยู่นาน ขึ้นนี้ลูกจะพยายามสังเกตดูจิตก่อนใช้ไหมคะ กราบขอเมตตาหลวงตา สอนลูกด้วยค่ะ รักหลวงตาที่สุด (จาก เด็กรักหลวงตา)

หลวงตา เออ หลวงตาก็รักเด็ก ที่เขาทำนี่เป็นความอุตสาหะพยายามของเขา แล้วผลปรากฏขึ้นในขณะที่นั่งทนทุกขเวทนาด้วยสติด้วยปัญญา ลูกต้อง ไม่ใช่ทนแบบทนเอาเฉยๆ ไม่ใช่สติปัญญา นั่งกี่ชั่วโมงก็ไม่มี ความหมาย คือจะทุกข์มากทุกข์น้อยให้เป็นไปด้วยสติปัญญาแก้ได้มากน้อยนี้ลูกต้อง

ผู้กำกับ คนที่ ๒

ลูกมีปัญหาที่ไม่ดีเกิดขึ้นกับใจลูกเจ้าค่ะ ลูกไปชอบผู้ชายที่มีภรรยาอยู่แล้ว แต่คิดใจลูกก็ไม่ดีเลย เพราะไม่ใช่ของเรา ดังที่หลวงตาเทศน์สอนเสมอ ลูกจึงพยายามตัดใจตัวเอง จึงหันเข้ามาภาวนาพุทโธๆๆ ตามหลวงตาสอนเจ้าค่ะ และถึงเวลาพิจารณาอสุภะ ก็พยายามเพ่งมาที่ตัวลูกเอง ทุกอย่างให้อยู่ตามขั้นตอนที่หลวงตาสอนเสมอ ปรากฏได้ผลดี คือจิตลูกก็สงบเย็น จิตมีความระวังรอบคอบขึ้นมาก ใจก็ไม่ฟุ้งซ่านไปคิดถึงผู้ชายคนนั้น ยังได้เห็นความจริงของร่างกายลูก ร่างกายเขา จิตมันก็ตัดได้ทันที เพราะอานุภาพของธรรม ของการพิจารณาให้เห็นตามเป็นจริง ลูกจึงแค่เขียนมากกราบเรียนสาธุถึงบุญคุณของหลวงตาไว้เหนือชีวิตของลูก ที่ให้ลูกหลุดพ้นจากความหลง และให้เห็นธรรมที่เป็นจริงเจ้าค่ะ (จาก นิภาพรรณ)

หลวงตา ก็ไม่มีอะไร ก็เป็นธรรมดาของจิตที่ตั้งใจปฏิบัติธรรม อะไรมาก็เป็น ข้าศึกก็เล่าออกมาตามเรื่อง ก็เป็นธรรมดาไป อย่างที่ว่าเขามีเมียอยู่แล้วไปรักเขา มันห้ามไม่ได้แหละจิตนี้มันเหมือนลิง ให้มันมีที่ร้อยเมี่ยมมันก็รักได้จิต มีที่ร้อยพัวมันก็รักได้

เหมือนกัน นี่เรียกว่ากิเลส ที่นี้ธรรมแก่เข้าไปตั้งที่เขาแก่ ถูกต้อง พิจารณาอสุภะอสุภัง ทุกข์ อนิจจัง อนตตา มันเป็นเหมือนกันหมด ที่นี้มันก็ลดลงๆ จนกระทั่งราบไปเลย ที่เขาวานี้ถูกต้องแล้ว อันนี้โลกมันมีอยู่ทั่วไป แต่เขาไม่ได้ภาวนา เขาไม่ได้มาเล่าให้ฟังเฉยๆ

เราพูดถึงเรื่องหมอเมื่อสองสามวันนี่มั้ง ว่าหมอไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับศาสนา อาจจะเป็นเพราะการลืมนื้อลืมตัว อย่างนี้เราเคยพูด แล้วเราก็พูดมีน้อยมากคนมีเมียหนึ่ง ผัวเมียคู่นี้เรียกว่ารายหนึ่งมีจำนวนน้อยมาก มีจำนวนน้อย เป็นรายที่หมอสนใจในธรรม อย่างนั้นละภาษาธรรม เล็งดูๆ บกพร่องตรงไหนๆ เตือนเข้าไปๆ อย่างที่ว่านี้ไม่ได้ตำหนิติเตียนอะไรเขาณะ เตือนให้ได้ข้อคิดแล้วนำไปปฏิบัติเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ตนต่างหาก ไม่ได้ไปหาว่าเขอย่างนั้นอย่างนี้แบบโลกกว่ากัน อย่างนั้นไม่มี โลกกว่ากันก็ตำหนิๆ ให้เขาเป็นโทษจริงๆ ส่วนธรรมไม่ ตำหนิก็ตำหนิเพื่อแก้เพื่อไขอย่างนั้นต่างหากเรื่องธรรม

นี่เราก็ได้พูดเรื่องว่าหมอ รู้สึกห่างไกลต่อศาสนาต่อวัดต่อวาอยู่มาก นี่ในสายตาของธรรมดู ไม่ได้ดูเพื่อความยกโทษยกกรรม ดูเพื่อเตือน ผู้ที่ควรจะได้สติให้ได้สติเตือนตัวเองให้สนใจในอรรถในธรรม คำสอนของธรรมไม่ผิด ไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อผู้ใดนำไปปฏิบัติแล้วเป็นคุณต่อผู้ได้รับฟัง อย่างนั้นต่างหาก

เรื่องศาสนาสำคัญมากคือพุทธศาสนา นี่ยกนิ้วเลย ให้ค้นคว้าทางด้านจิตตภาวนาตามทางของศาสดาสอน จะเบิกกว้างไปหมดจนกระทั่งเอนพระพุทเจ้าทุกพระองค์ไปเลยดูซิณะ ภาวนานี้ คือจิตดวงเดียวนี้มันกระจายถึงกันทั่วไปหมดหายสงสัยนั้นแหละที่ว่าแน่นอน แน่นนอนจากการพิสูจน์ ไม่ใช่แน่นอนแบบตันเตาเผาหมัดไปอย่างนั้น ไม่ใช่ ต้องแน่นอนด้วยการพิสูจน์พิจารณาแล้วมีสักขีพยานเป็นเครื่องยืนยันกันๆ ดังพระอรหันต์ทั้งหลายกับพระพุทธเจ้านั้นเป็นอันเดียวกันแล้ว นั้น เป็นในใจท่านเอง รั้งถึงกันหมด เป็นอันเดียวกันแล้วนำอันนี้มาพูดจะผิดไปไหน

ดั่งยกข้อเปรียบเทียบให้ฟัง แม่น้ำสายต่างๆ ที่ไหลเข้ามาสู่มหาสมุทรทะเลหลวง เวลายังไม่ถึงก็เรียกว่าแม่น้ำสายนั้นๆ อันนี้ได้แก่รายบุคคลๆ สัตว์ทั้งหลายบำเพ็ญความดีงาม เท่ากับแม่น้ำสายต่างๆ เข้าสู่สมรรคสู่ผล เรียกว่ามหาวิมุตติมหา นิพพาน สร้างบารมีมาก็ค่อยไหลใกล้เข้ามาๆ พอสร้างบารมีเต็มที่แล้วเข้าถึงมหาวิมุตติ มหานิพพาน เป็นอันเดียวกันหมด นั้น แยกไปไหนไม่ได้อีก

จิตดวงนี้เวลายังมีกิเลส กำลังสร้างบารมีอยู่ก็มีท่านมีเรา มีสั้นมียาว แต่เวลาสร้างเข้าไปๆ พอเต็มบึงเท่านั้น เข้าถึงชั้นบริสุทธิ์บึงถึงกันหมด บรรดาพระพุทธเจ้าทุกพระองค์เป็นอันเดียวกัน เหมือนแม่น้ำที่ไหลเข้าไปสู่มหาสมุทร พอถึงมหาสมุทร

แล้วเป็นมหาสมุทรอันเดียวกันหมด จะแยกว่าเป็นแม่น้ำมาจากสายนั้นสายนี้ไม่ได้ เป็นอันเดียวกันหมด นี่ละที่ท่านว่ามหาวิมุตติมหานิพพาน ท่านยืนยันกันว่า นตฺถิ เสฺยฺโย ปาปิโย บรรดาท่านผู้บริสุทธิ์แล้วนับแต่พระพุทธเจ้าลงมาถึงสาวกองค์สุดท้ายเสมอกันหมด เท่ากับแม่น้ำมหาสมุทรเหมือนกันหมด เมื่อน้ำสายต่างๆ ไหลเข้าไปสู่ที่นั้นแล้ว อันนี้เมื่อบารมีแก่กล้าแล้วเข้าถึงวิมุตตินิพพาน เป็นอันเดียวกันหมดเลย แล้วไม่ต้องถามเสียด้วย หากเป็นธรรมชาติที่จะว่าญาณหรืออะไรก็ไม่ใช่ญาณ เป็นหลักธรรมชาติที่รู้อย่างนั้นจริงๆ ด้วย ไม่ต้องแยกแยะไปไหน แยกแยะนี้เป็นเรื่องของญาณแยกดูนั้นแยกดูนี้ไป เป็นเรื่องธรรมชาติแท้เป็นอันเดียวกันหมด คือจิตที่บริสุทธิ์เป็นอันเดียวกันเลย

ท่านจึงสอนให้อบรมจิตใจ ให้พยายามชักฟอกจิตใจ กิเลสเป็นของหยาบเป็นของสกปรก มีมากมีน้อยจะทำจิตให้สกปรกตามส่วนของกิเลสมีมากมีน้อย ถ้ามีมากหนาแน่นเสียจริงๆ ไม่ยอมรับบาปบุญคุณกรรมสวรรค์พรหมโลก ไม่ยอมรับอรรถรับธรรมเลย เรียกว่าเป็นหลังหมี่ดำไปแล้ว มันดำหมดเลย ไม่มีอะไรต่างๆ ดาวๆ เหมือนหมาดำ หมาดำเห็นไม่ใช่หรือ ทางด้านนี้ต่าง ทางนี้ขาว ทางนั้นดำ ทางนี้เหลือง มันหลายสี อันนี้ดำหมดเหมือนหลังหมี่ คือจิตมันดำเสียหมดเลย อันนี้รับอะไรไม่ได้ ประเภทที่ท่านเรียกว่าปทปรมะ หมดค่าคอยแต่ลมหายใจฝอดๆ พอลมหายใจดับก็หมดไปเลย เรียกว่าคนหมดค่าหมดราคา ไม่มีความตั้งงามติดหัวใจเลย ไปก็จมไปเลย

แต่ผู้มีความตั้งงามมากน้อยนี้จุดไปๆ มีมากเท่าไรติดขึ้นๆ เรื่อยๆ คิดดูตั้งแต่อยู่ในบ้านในเรือน แต่ก่อนก็อยู่ในบ้านในเรือนมาตั้งแต่อ่อนแต่ออก พอโตขึ้นมาแล้วจิตใจค่อยรู้ทางโลกทางธรรมมากเข้าๆ สร้างบารมีมาแล้วนั้น ที่นี้บารมีจะเริ่มแสดงออก ละ มองไปที่ไหนๆ ที่เคยอยู่เคยกินกลายเป็นข้าศึกศัตรูไปหมด มีแต่จะออกปฏิบัติตนให้พ้นจากความกังวลวุ่นวายนี้โดยถ่ายเดียว ถือว่าโลกเป็นของกังวลวุ่นวายไปหมด เวลาจิตจะติดออกเป็นอย่างนั้น แต่ก่อนก็วุ่น แต่จิตไม่ไปสำคัญมันหมายก็เหมือนไม่วุ่นทุกซัขนาดไหนเหมือนไม่ทุกซั ยอมรับเอา พอถึงขั้นรู้เนื้อรู้ตัวแล้วที่นี้อะไรก็วุ่นไปหมดยุ่งไปหมด

ตั้งพระยสกุลบุตรก็เคยเห็นแล้วในตำรา พ่อแม่มีลูกคนเดียว เอาทองเงินทองทองมากองให้ดูไม่สนใจเลย กินกระทั่งวันตายก็ไม่หมดจะไปหาความสุขที่ไหนอีก นั้นพ่อแม่สอนลูก ลูกไม่สนใจ หนีไปเลย ทั้งบ่นพึมพำๆ ไป พอไปถึงพระพุทธเจ้าพระองค์ทรงเดินจงกรมอยู่ บอกว่าให้มาที่นี้ ที่นี้ไม่ยุ่ง ที่นี้ไม่วุ่นวาย เทศนาว่าการชะล้างทันทีเลย สรุปลแล้วเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา บริสุทธิ์เต็มที ความยุ่งเหยิงวุ่นวายที่บ่นมานั้นขาดสะบั้นไปหมด เหลือแต่ความบริสุทธิ์

เมื่อถึงกาลเวลาแล้วอยู่ไม่ได้นะ หากร้อนเป็นฟืนเป็นไฟในหัวใจนั้นละ อำนาจแห่งธรรมผลัดดันออก มีแต่จะออกทำเดี่ยว ออกเลย ถ้ากิเลสมีมากมีแต่จะเข้าทำเดี่ยว เข้าเลย ลงเลย จมไปเลย ต่างกัน ท่านแสดงไว้ ๔ ประเภท อุกมฏัตถุญญ ประเภทที่หนึ่ง รู้ธรรมได้อย่างรวดเร็ว วิปจิตถุญญ รองกันลงมา เหมือนเดินตามหลังกันไป ประเภทที่สาม เนยยะ อันนี้พอแนะนำสั่งสอนจุดลากไปได้ ถ้าอ่อนก็ลงได้ ถ้าแข็งขึ้นได้ อยู่ในทางสองแพร่งสามแพร่งนั้นละ จะไปแพร่งไหนแยกทางไหนไปได้เนยยะ ถ้ามีความเข้มแข็งผ่านได้ พันถึงนิพพานได้ ถ้าอ่อนก็ลงได้ ส่วนปทปรมะเรียกว่าหมดค่าแล้ว ไม่มีราคา สอนยังงี้ก็ไม่มีประโยชน์ หมอไม่มีความหมาย ยาไม่มีความหมาย เพราะคนนั้นหมดความหมายไปแล้ว เอาอะไรมาใส่ก็ไม่มีค่ามีราคา เรียกว่าปทปรมะ

ทีนี้ย้อนเข้ามาหาจิตใจของเรา เวลากำลังเริ่มฝึกหัดที่แรกมันเป็น ปทปรมะ มันจะไม่เอาไหนนะเรื่องอรรถเรื่องธรรม ให้เดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนาน้อยๆ เหมือนจุงหมาใส่ฝน มันร้องแห็งๆ มากกว่านั้นเหมือนจุงหมาใส่เสื้อ เข้าใจไหม จุงหมาใส่ฝนนี้มันร้องแจ๊ๆ เจยๆ แต่จุงหมาใส่เสื้อนี้ร้องแห็งๆ ด้วยขี้ทะเล็กออกด้วย เข้าใจไหม ละ นั้นมันไม่รับธรรม ร้องแห็งๆ แล้วยังไม่แล้ว ยังขี้ทะเล็กด้วย ขี้โกรธ ขี้เกียจ ขี้คร้าน อ่อนแอ ขี้เต็มตัวเข้าใจไหม นี่ละขี้เต็มตัว คนนี้ก้าวขาไม่ออกละ ไล่เข้าทางจงกรมนี้ร้องแห็งๆ

เวลาฝึกไปๆ หลายครั้งหลายหน ก็เหมือนเราเขียนหนังสือ เขียนแล้วลบแล้ว เขียนไม่เป็นตนเป็นตัว ครั้นเขียนหลายครั้งหลายหนก็ค่อยเป็นตนเป็นตัวอ่านออก เขียนได้ ต่อไปเขียนหวัดไปเลย เหมือนผู้ใหญ่จุมเข้าใจไหม ผู้ใหญ่จุมนี้เขียนคนอื่นอ่านไม่ได้เลย แต่แกเองผู้เขียนแกจะอ่านได้ไม่ได้ไม่รู้ละ เขียนหวัดไปเลย นี่ก็ได้เอามาพูดเพราะมันเป็นบทขบขันดี เขาเป็นเพื่อนกัน ปลัดอำเภอดำชะอี พวกห่วยทรายเป็นได้ ฟังด้วย ปลัดอำเภอดำชะอีเขาสนิทกันกับผู้ใหญ่จุม ปลัดนั้นจุมกบี่ เขาว่าผู้ใหญ่จุมเวลาแต่งตัวข้าหลวงสู้ไม่ได้ แต่เวลาเขียนหนังสือเหมือนไก่เขี่ย คือเขียนหวัดไปเลย เจ้าของอ่านออกหรือไม่ออกก็ไม่ทราบ แต่คนอื่นอ่านไม่ออก เรียกว่ามันเลยไปแล้ว มันพิสดารมากไป

เราฝึกฝนจิตใจของเราก็เหมือนกัน เวลาได้หลักได้เกณฑ์ก็รีบคลานไป จิตใจดูดื่มนในธรรมทั้งหลายหนักเข้าๆ ทีนี้คำว่าความเพียรนั้นเมื่อถึงขั้นมันติดเต็มตัวของมันแล้วคำว่าความเพียรมันไม่มีในใจ ถ้าเพียรก็บอกว่าเพียรเพื่อพันทุกซ์ คือยังไม่ได้พัน แต่กำลังเพียรจะพันทุกซ์ อันนี้ตอนประโยคพยายามเลยไม่เรียกว่าเพียร มันหมุนไปด้วยจิตใจที่ดูดื่มนกับธรรมทั้งหลายไปเรื่อยๆ จนพันไปเลย นี่ละตั้งแต่ต้นลากเข็นกันไปจนจะเป็นจะตาย ทีนี้พอเวลามันคล่องตัวฝึกหัดตัดแปลงคล่องตัว เขียนหนังสือ

เป็นผู้ใหญ่จุ่มแล้ว ลากก็ได้ ใครจะอ่านออกไม่ออกก็ตาม นี่ก็ลากกิเลสขาดสะบั้นลงไป แล้วใครจะเชื่อไม่เชื่อก็ตามผ่านถึงนิพพาน ๆ สวาททั้งหลายท่านถึงนิพพาน ๆ พวกหูหนวกตาบอดมันจะอ่านออกหรือไม่ออกช่างหัวมัน เข้าใจไหม เหมือนหนังสือผู้ใหญ่จุ่มอ่านออกไม่ออกก็ช่างหัวมัน

ที่เขียนถึงเรา เราก็อ้ออสิม แต่มันแก้กันทันนะ ครั้นเวลาเขียนหนังสือส่งมาหาเรา เราอยู่ห่วยทราย มันอ่านไม่ออกนี่ เราก็เลยเห็บไว้ข้างหลัง ที่นี้สองสามวันแกก็ออกมา ท่านอาจารย์ได้รับจดหมายผมแล้วยัง ได้รับแล้วเราว่า เป็นไงล่ะอ่านออกไหม แกก็เชื่อฝีมือแกว่าจะไม่มีใครอ่านออก เป็นยังไงอ่านออกไหม ทำไมจะอ่านไม่ออก เพราะมันทันกันนี่เข้าใจไหม พอว่าจ้างจดหมายมันเห็บอยู่ข้างหลังที่เราฉันจ้งหัน เราเห็บไว้ที่นี่จดหมายเราว่าจ้าง เอ้า ท่านอาจารย์ลองอ่านให้ผมฟังหน่อยซิ เราก็กางมา มันอ่านไม่ออกละนอกนั้น เราไปอ่านได้สุดท้ายนี้ก็ว่า อ้ออ ๆ ๆ ข่า อ้าว ทำไมถึงอ่านอย่างนั้น ก็เขียนอย่างนี้นี่นะ นามสกุลแก ผิวซ่า ผิวนั่นอ่านไม่ออก ได้แต่ซ่าตัวเดียว สุดท้ายก็ว่า อ้ออ ๆ ๆ ข่า

เวลาเราปฏิบัติธรรมฆ่ากิเลสนี้มันหมุนของมันไปอย่างนั้น เอาจนขาดสะบั้น ๆ ไปเลย ที่นี้คำว่าถอยไม่มี เหมือนอย่างที่เขาเป็นชาวบ้านเป็นฆราวาส อยู่ในบ้านในเรือน สมบัติเงินทองเป็นไฟไปหมด มีแต่จะออกทำเดี่ยว ที่นี้ยุ่งเหยิง ที่นี้วุ่นวาย ที่นี้ขัดข้อง ที่นี้เป็นทุกข์ มีแต่จะออก จนออกไปเสีย ฟังธรรมพระพุทธเจ้าบรรลुरुธรรมบั้งไปเลย อันนี้ก็เหมือนกันมันยุ่งมันเหยิงภายในจิตใจ มีแต่หมุนตัวจะออก เอากิเลสขาดสะบั้นไปหมดแล้วไม่มีอะไรจะมายุ่งเหยิงวุ่นวายอีกต่อไป นี่ละท่านจึงว่าพ้นจากทุกข์คือพ้นจริง ๆ ไม่ได้พ้นแบบเสกสรรปั้นยอ ว่าพ้นพ้นจริง ๆ เช่นพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านไม่มีทุกข์ในใจเลยหมดโดยสิ้นเชิง

กิริยาของสมมุติทั้งหมดที่มาแสดงให้เห็นเป็นทุกข์ในหัวใจสัตว์โลก ท่านทำลายขาดสะบั้นไปหมด ทุกข์ในกิริยาของโลกจึงไม่มีในใจท่าน ก็มีอยู่ในธาตุในชั้นของท่านเท่านั้น เจ็บท้องปวดศีรษะปวดหัวตัวร้อนหิวกระหายก็มีอยู่ประจำธาตุชั้นนี้ แต่ในใจไม่มี หมด เป็นอย่างนั้นละ เมื่อทุกข์ของกิเลสสร้างขึ้นมาขาดไปหมดแล้วไม่มีทุกข์ในหัวใจ ก็มีแต่ทุกข์ประจำชั้นเท่านั้น ให้พยายาม ต้องฝืนไม่ฝืนไม่ได้ ต้องเอาอย่างหนัก อย่างที่เขาว่านั่ง ๖ ชั่วโมง ๗ ชั่วโมง นี่เขาก็ทนของเขาเขาพยายามของเขา เขามาเล่าให้เราฟัง เราก็เคยนั่งแล้วจะให้ว่าไง นั่งตลอดรุ่ง ๆ เรา จนกันแตก เขาไม่ได้กันแตก

พอพูดอย่างนี้เราก็อ้ออเข้าใจ ถึงขนาดนั้นก็นับว่าเขาเก่งอยู่ เขาอดเขาทนได้ถึงหกเจ็ดชั่วโมงถึงลุก นั่งไปด้วยการชูลมุนวุ่นวายกับกองทุกข์ทั้งหลายที่เป็นอยู่ในชั้น เวลา นั่งนาน ๆ แต่จิตที่ขาดออกไปจากทุกข์เวทนาในธาตุในชั้นนี้แล้ว เป็นจิตแน่วลง

อันหนึ่งนั้น มันเหมือนไม่มีกาย กายหายเงียบเลย เหลือแต่ความแปลกประหลาดและความอัศจรรย์ที่เลิศเลออยู่ในนั้น พูดได้ว่าเพียงปรากฏ สักแต่ว่าปรากฏ พูดอย่างอื่นไม่ได้ไม่ตรงกับความจริง เราจะพูดได้ว่าสักแต่ว่า คำว่าสักแต่ว่าไม่ใช่เป็นของไม่มีราคาค่าราคาณะ คือเลิศเลออยู่ในนั้น ปรากฏได้เท่านั้น สักแต่ว่าปรากฏ นั้นละอัศจรรย์ตรงนั้น พูดให้มากกว่านั้นไม่ได้ ผิด

จิตเมื่อลงถึงขั้นนี้แล้วทุกขเวทนาไม่มี ดับหมด ในร่างกายหายหมดเลย มีแต่สักแต่ว่าปรากฏ จนกระทั่งอันนี้ได้เวลาแล้วก็เคลื่อนไหวออกมาก็มารับทราบทุกข์ทางร่างกาย พอมารับทราบที่แรกมันก็ไม่ทุกข์ พอจิตถอยออกมาก็ร่างกายธรรมดา ครั้นนั้นไปนานๆ มันก็เป็นทุกข์ แต่เวลามันลงแล้วก็เป็นอย่างนั้น ให้มันเป็นในหัวใจชิ เป็นในหัวใจพูดได้ทั้งนั้นคนเรา ถ้าไม่เป็นยังไงก็พูดไม่ได้ ที่พูดเหล่านี้เราผ่านมาหมดแล้ว ไม่ได้มาโม้เฉยๆ เราผ่านมาหมด วันนี้จะไม่พูดอะไรมาละ พอสมควรเอาละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz